

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3012/2018. (I. 22.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.167/2016/5-III. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A gazdasági társaság indítványozó (a továbbiakban: indítványozó1) és magánszemély indítványozó mint egy korlátolt felelősségű társaság 95%-os tulajdonosa (a továbbiakban: indítványozó2) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma 5.G.40.717/2012/84. számú ítélete és a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.167/2016/5-III. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozók „másodlagos indítványként” kérték, hogy az Alkotmánybíróság „folytasson le normakontrollt az alkalmazott jogszabályok tekintetében. Ezek főképp az alábbiak. A korábbi Ptk. (1978-tól hatályos) 137. § (1), (2), (4) bekezdés, 1988. évi I. törvény (Kktv.) 3. § (1), (2) bekezdés”. Kérték továbbá az Alkotmánybíróságot, hogy „amennyiben úgy ítéli hatékonyabbnak az alapjog megsértésének orvoslását,” mondja ki mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség fennállását.
- [2] 2.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következőkben foglalható össze: indítványozó1 – aki egy ingatlanfejlesztéssel foglalkozó gazdasági társaság – felkérésre keresett egy területet, amelyen filmstúdió építése céljából beruházás valósítható meg. Talált egy erre alkalmas ingatlant Budapest XV. kerületében, amelyet azért kívánt megvásárolni, hogy azt majd tovább értékesítse a filmstúdiót építtető cégnek. Már az adásvételi szerződés megkötése előtt észlelte, hogy a megvásárolni kívánt ingatlanon egy közforgalmú, aszfaltozott, BKV buszmegálló is tartalmazó út húzódik, amely nincs feltüntetve az ingatlan-nyilvántartásban. Az indítványozó1 azonban ennek ismeretében is az ingatlan megvásárlása mellett döntött, már az adásvételi szerződésben rögzítve, hogy az ingatlant meg kívánja osztani két részre: külön a közforgalmú útra, és külön a többi területre. Az úttól megszabadított többi területet az indítványozó1 tovább is értékesítette, és azon jelenleg az időközben megvalósított beruházás eredményeként egy filmstúdió áll. A közforgalmú út azonban az indítványozó1 tulajdonában maradt. Ennek az útnak a státuszából keletkezett jogvita, valamint abból, hogy ezen út használata után kérhet-e használati díjat az indítványozó1, illetve kötelezhető-e a Fővárosi Önkormányzat az út megvétele. Miközben ez a jogvita folyamatban volt, 2013-ban az illetékes földhivatal az immár külön ingatlanrészként nyilvántartott út művelési ágát mezőgazdasági művelési ágról „kivett magánút”-ra változtatta. Az út fenntartása így is a Fővárosi Önkormányzat kötelezettsége, aki ezt el is látja a Fővárosi Közterület-fenntartó Zrt.-n keresztül, ezért az út fenntartásával kapcsolatosan az indítványozóknak költsége nem merül fel.
- [3] 2.2. Az első fokon eljáró bíróság az indítványozó1 ingatlan vételére kötelezés valamint használati díj és járulékai iránti keresetét elutasította. A perben indítványozó1 hivatkozott arra, hogy a jogvita tárgyát képező út az 1970-es években úgy létesült, hogy egy termelőszövetkezeti ingatlanra az állam ráépített, de azt nem vásárolta meg, nem sajátította ki, és nem kérte a termelőszövetkezet hozzájárulását sem. Ennek kapcsán a bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy az utat 1977 novemberében adták át. Rosszhiszemű ráépítés nem történt, mert az akkor hatályos építésügyről szóló 1964. évi III. törvény értelmében ilyen útépítéshez nem kellett feltétlenül kisajátítás, sem az út tulajdonosának hozzájárulása. Akkor lett volna rosszhiszemű a ráépítés, ha az építtető tudja, hogy jogszerűtlenül jár el, ez pedig jelen esetben nem állt fenn, az útépítés jogszerűen történt. Az útépítés céljából igénybevett terület az ingatlan 1/5-ét nem haladta meg, ezért az után kártalanítást sem kellett fizetni a termelőszövetkezet részére. Az ugyan nem felel meg a korabeli jogszabályoknak, hogy nem jegyezték le az úttal érintett ingatlanrészt, de ez csak akkor lenne sérelmes, ha kártalanítást kellett

volna fizetni a lejegyzett ingatlanrész után; ez pedig szintén nem állt fenn a jelen ügyben. A termelőszövetkezet jogainál több jog pedig annak jogutódját – azaz az indítványozó-ét – sem illet meg a *nemo plus iuris* elve alapján, ezért az út megépítéséhez szükséges földterület jogosulatlan igénybevételére ő sem hivatkozhat. Ráadásul a ráépítéssel nem a ráépítő oldalán keletkezett egységes tulajdon (tehát nem az ingatlan került az úthoz), hanem az ingatlan az úttal együtt a termelőszövetkezethez maradt, ezért jogszerűtlen ráépítésre az ügyben nem lehet hivatkozni, és jogszabály alapján arra sem lehet a jogutód Fővárosi Önkormányzatot kötelezni, hogy e jogcímen az ingatlant vásárolja meg. Az indítványozó a régi Ptk. 99. §-ára hivatkozással állította, hogy tulajdonosként megilleti a tulajdon használatának és hasznosításának a joga, márpedig a tulajdonát kizárólagosan használni nem tudja. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatosan rámutatott arra, hogy indítványozó 1 a perbeli ingatlant annak tudatában vette meg, hogy azon egy közforgalom számára megnyitott út található, amely az ingatlan-nyilvántartásban nem szerepel. Az indítványozó ezen tényre tekintettel megkísérelte a vételár leszállítását, azonban ez nem járt eredménnyel. Ennek ellenére az ingatlant megvásárolta, azaz saját üzleti megfontolása és döntése alapján vásárolt egy olyan ingatlant, amelynek egy részét használni, hasznosítani nem tudja. Ez a körülmény sem teremt jogalapot arra, hogy az indítványozó az ingatlanrész Fővárosi Önkormányzat általi megvételét kikényszerítse.

- [4] Az indítványozó hivatkozott arra is, hogy a 432/2012. (XII. 29.) Korm. rendelet a perbeli ingatlant helyi közúttá minősítette, és ezért kellene azt a Fővárosi Önkormányzatnak megvásárolnia. A bíróság szerint ugyanakkor a hivatkozott jogszabály az abban említett utak kezelését, fejlesztését és üzemeltetését utalja a helyi önkormányzatok feladatkörébe, ami nem azonos az út megvásárlásával. Ez alapján sincs tehát vásárlási kötelezettsége a Fővárosi Önkormányzatnak. Ilyen kötelezettség a nemzeti vagyronról szóló 2011. évi CXCVI. törvény és a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kktv.) szabályaiból sem következik. Az indítványozó sérelmezte azt is, hogy nem kap használati díjat az utat használóktól, miközben szerinte a Kktv. csak az önkormányzati tulajdonban álló közforgalom elől el nem zárt magánutakra vonatkozóan engedi meg a korlátlan használatot, magántulajdonos esetében kérhető használati díj. A bíróság ezzel kapcsolatosan megállapította, hogy a perbeli úton közforgalom zajlik, azon a per II. és III. rendű alperesei is közlekednek. „Ugyanakkor ezen úthasználat nem azonos a felperes tulajdonában álló ingatlan használatával. Az ingatlant nem a II. és III. rendű alperesek gépjárművei, hanem az ingatlanon található út »használja«” – mutatott rá az ítélet indokolása. Ez alapján az indítványozó és az utat használó alperesek között szerződés nem áll fenn, így a régi Ptk. 201. §-ára hivatkozással az indítványozó úthasználati díj iránti igényt nem érvényesíthet. A Kktv. végrehajtási rendelete szerinti hozzájárulás csak a magánút fenntartásához lenne kérhető, azonban a szóban forgó út fenntartója nem az indítványozó, hanem a Fővárosi Önkormányzat, így a hozzájárulás fizetését előíró szabály, az indítványozó-ét nem érinti.
- [5] 2.3. Az indítványozó fellebbezése folytán az ügyben másodfokon eljáró Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, rámutatva, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásban feltárt és a rendelkezésre álló adatok és bizonyítékok okszerű, a Pp.-ben foglalt elveknek maradéktalanul megfelelő értékelésével helyesen állapította meg a tényállást, a jogvita eldöntése szempontjából jelentős jogi érveléseket elbírált és helyes jogi álláspontot elfoglalva hozta meg döntését. Az ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását – egyebek mellett – kiegészítette azzal, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan utasított el az indítványozó úthasználati díj fizetési igényét azért is, mert azt a Kktv. 33/A. §-a határozza meg, hogy mely esetekben lehet úthasználati díjat szedni.
- [6] 3. Az indítványozók ezt követően terjesztették elő alkotmányjogi panaszukat a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéletábrla ítéletei alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérve. Kérték az Alkotmánybíróságtól azt is, hogy „a fennálló emberi jogi sérelem összhatásának indokával folytasson le normakontrollt az alkalmazott jogszabályok tekintetében”, „főképp” a régi Ptk. 137. § (1), (2) és (4) bekezdései, valamint a Kktv. 3. § (1) és (2) bekezdései vonatkozásában. Kérték továbbá az Alkotmánybíróságot, hogy „amennyiben úgy ítéli hatékonyabbnak az alapjog megsértésének orvoslását”, mondja ki mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség fennállását.
- [7] Álláspontjuk szerint a támadott ítéletek azért is ütköznek az Alaptörvénybe, mert „ellentmondanak az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, amely szerint »Magyarország független, demokratikus jogállam«”. Az Alaptörvény II. cikkének sérelmét az indítványozók azzal indokolják, hogy az ítéletek „sértik az emberi méltósághoz való jogból levezetett cselekvési szabadsághoz és önkiteljesítési szabadsághoz való jogot is. Ezen alapjogok egyrészt

a jogi személyeket is megilletik, másrészt felperes cég a vállalkozók személyével összeforr, tehát lényegében a cég mögött álló természetes személyek alapjogait is sértik a bírósági ítéletek". Az Alaptörvény XII. és XIII. cikkében foglaltak sérelmének lényegét abban jelölik meg, hogy „tulajdonhoz való jogunk azért csorbul, mert saját tulajdonunk jogszerű hasznosításában akadályoznak, annak ellenére, hogy kifejezetten hozzájárul a közjóhoz és az önkormányzat sikerességéhez. (Például: iparűzési adó, vállalkozási adó, a magyar filmipar fejlesztése stb.) Ugyanezért sérti vállalkozáshoz való jogunkat is. Lényegében teljesen kiüresedik a tulajdonhoz való jogunk, az alkalmazott jogszabályok bíróság általi értelmezésében alapjogunk szinte egy jelképes frázissá válik". Az ügyükben felmerült probléma alapvető alkotmányjogi jelentőségét abban jelölik meg, hogy „a tulajdonhoz való jog alkalmazott szabályai (és azok alkalmazása) garantálják-e a tulajdonhoz való alkotmányos alapjogot. Másrészt több jogesetnél is felmerül az, hogy – mivel a tulajdonhoz való jog nem évül el – a szocializmus idején hatályos, jogállami nézőpontból erősen aggályos jogszabályok a tulajdoni láncolat miatt a mai napig éreztetik káros hatásukat". Ezt követően részletesen ismertetik az indítványozók az ügy perelőzményeit és a peres eljárások eredményét, megismételve a perben előadottakat, kiemelve a bíróságok – szerintük – törvénysértő jogértelmezését. Kifogásolják, hogy a hatályos jogszabályok alapján a tulajdonos nem kérheti tulajdonának a kisajátítását. Megállapítják, hogy az ügyükben eljáró bíróságok tulajdonhoz kapcsolódó alkotmányos jogaik sérelmét nem vizsgálták érdemben, és ezzel kapcsolatosan nem szolgáltatott számukra jogot az ítéletekben, már az alkalmazandó jogszabály kiválasztásával is „durva alaptörvény-ellenességet” követtek el. Véleményük szerint az általuk a perben hivatkozott jogszabályhelyek alkotmányos értelmezése kifejezetten alátámasztja, hogy a Fővárosi Önkormányzatnak „megvételi kötelezettsége áll fenn”. Álláspontjuk szerint „jelen ügyben a joghézagot az okozza, hogy magánút építése magánterületen csak a tulajdonos engedélyével történhet, mert máskülönben birtokháborítás történik. A kérdéses ingatlanon azonban – a szocialista jogszabályok szerint – mégis ez valósult meg, bármiféle kompenzáció nélkül. Ellentmond az Alaptörvénynek, különösképp a Nemzeti Hitvallásnak, hogy a kommunizmus nem éppen jogállami normái máig kifejtik jogi hatásukat a tulajdonjog tekintetében”. Esetükben nézetük szerint – a tulajdonhoz való joguk sérelme abban áll, hogy „az ítélet különböző normák technikai szubszumálásával olyan következtetéshez jut el, ami abszurd eredményhez vezet. A tulajdonos sem tulajdonának megvásárlását nem követelheti, de semminemű anyagi kompenzációra sem tarthat igényt”. Az indítványozó1 és közvetve az indítványozó2 emberi méltósághoz való jogát sérti meglátásuk szerint az, hogy semminemű cselekvési lehetőség nincs számukra saját tulajdonuk tekintetében, sem használni, sem hasznosítani nem tudják, a hosszú ideig elhúzódó ügy pedig „rengeteg költséggel, időráfordítással, keserűséggel, idegeskedéssel és sajnos a felperes társaság ellehetetlenülésével is járt”.

- [8] Az indítványozók kiemelik, hogy a támadott ítéletek egyáltalán nem veszik figyelembe az alkotmányossági szempontokat, mivel tételesen ugyan alkalmazzák a hatályos jogszabályokat, „de olyan textualista, merev, szó szerinti értelmezéssel, ami kiüresíti a tulajdonhoz való jog tartalmát. Ez a felfogás nem vesz tudomást az új Alaptörvényről, melynek 28. cikke értelmében a bíróságok a jogszabályokat kifejezetten az Alaptörvényvel való összhangban értelmezik”.
- [9] Az Alkotmánybíróság főtítkárának – az alkotmányjogi panaszok Abtv.-ben írt befogadhatósági kritériumainak teljesítésére vonatkozó – hiánypótlási felhívására az indítványozók beadványukat kiegészítették, megjegyezve, hogy alapjogi sérelmüket már korábbi beadványukban kifejtették. A tulajdonhoz fűződő alapjoguk sérelmének alátámasztására hivatkoznak az Alkotmánybíróság – szerintük ügyükben is alkalmazandó – gyakorlatára. A vállalkozáshoz való joguk megsértésének alátámasztásaként indítványozók előadják, hogy a „vállalkozás helyzete oly mértékben ellehetetlenült, hogy további beruházások megvalósítása gyakorlatilag lehetetlenné vált”, az elmaradt bevételek kapcsán egyértelműen hátrányból indul a piaci vállalkozói versenyben. Ebben a körben kifejtik még, hogy az általuk 2007-ben megvásárolt ingatlan általuk kifizetett vételára hiányzik a cég működésében, ezért nem tudnak befelezni más, már elkezdett ingatlanfejlesztéseket sem. Megtévesztette az indítványozókat az adásvételi szerződés megkötésekor az ingatlan-nyilvántartás valótlanosága is, mivel abban nem volt feltüntetve, hogy az ingatlan területén van egy közforgalmat bonyolító utca is. A Fővárosi és a XV. kerületi Önkormányzat vezetői azt ígérték, hogy a szóban forgó utca „kiszabályozását” követően az utca területét megvásárolják, azonban ígéretüket nem tartották be. Végezetül – szintén a vállalkozáshoz való joguk sérelme indokolásának keretében – indítványozók előadták, hogy „[a] Fővárosi Önkormányzat a 2012 februárjában megindított peres eljárást követően 2013-ban kezdeményezte a Fővárosi Földhivatalnál a Mélyfúró utca területének átminősítését építési területről magánúttá. A művelési ág változtatásához – tiltakozásunk ellenére – a bíróságok asszisztáltak”.

- [10] 4. Az Alkotmánybíróság tanácsa az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. E vizsgálat elvégzése során az alábbiakat állapította meg.
- [11] Az Abtv. 52. § (1) bekezdése kimondja, hogy az Alkotmánybírósághoz benyújtott indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az 52. § (1b) bekezdése pedig felsorolja a határozottság követelményeit az alkotmányjogi panasz esetén. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja értelmében a kérelemnek tartalmaznia kell indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban állítják a panaszban megjelölt jogszabályhelyek alaptörvény-ellenességét, azonban ezzel összefüggésben indokolást a beadvány nem tartalmaz. A bírósági döntésekkel összefüggésben hivatkozik ugyan az indítvány az Alaptörvény II. és XII. cikkének sérelmére is, azonban ezzel összefüggésben alkotmányjogilag értékelhető indokolást szintén nem tartalmaz. Az indítvány e vonatkozásban nem felel meg a határozott kérelem követelményének.
- [12] Az Abtv. 27. § a) pontja értelmében az olyan – ügy érdemében hozott, vagy a bírósági eljárást befejező egyéb – bírói döntéssel szemben biztosított az alkotmányjogi panasz lehetősége az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet részére, amely az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése – a visszaható hatály tilalmát, valamint a kellő felkészülési idő követelményét leszámítva, melyek a jelen ügyben nem merülnek fel, és azokra az indítványban előadottak sem utalnak –, az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében nem minősül Alaptörvényben biztosított jognak, ezért arra alkotmányjogi panasz nem alapítható {3270/2017. (X. 19.) AB végzés, Indokolás [22]–[23]}.
- [13] Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Ez alternatív feltétel, bármelyik megléte indokot ad a befogadásra.
- [14] Az indítványozók – az Alaptörvény XIII. cikkének általuk állított sérelme kapcsán – az ügyükben felmerült probléma alapvető alkotmányjogi jelentőségét abban jelölik meg, hogy esetükben a tulajdonhoz való jog alkalmazott szabályai és azok alkalmazása nem garantálják a tulajdonhoz való alkotmányos alapjogot. Az indítványozók álláspontja szerint az általuk állított alaptörvény-ellenesség felveti másrészt a támadott bírói döntéseket befolyásoló alaptörvény-ellenességet is, mindeneke előtt azért, mert az ítéletek egyáltalán nem veszik figyelembe az alkotmányossági szempontokat, tételesen ugyan alkalmazzák a hatályos jogszabályokat, de olyan textualista, merev, szó szerinti értelmezéssel, ami kiüresíti a tulajdonhoz való jog tartalmát.
- [15] Az Alkotmánybíróság jelen ügy kapcsán is rámutat arra, hogy a testület a bírói ítéleteket kizárólag alkotmányossági szempontból vizsgálhatja felül, szakjogi, törvényességi, tényállás-megállapítási, bizonyíték-értékelési, az alkalmazandó jog megállapítására vonatkozó, illetve jogértelmezési kérdések megítélésére, felülbírálatára nincsen lehetősége. Gyakorlata következetes a tekintetben, hogy az erre irányuló indítványok befogadását visszautasítja, a következők miatt: „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdése értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára már nem rendelkezik hatáskörrel {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {3325/2012. (IX. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [16] A kifejtettek fényében az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítvány nem mutatott rá olyan körülményre, amely az Abtv. 29. §-a alapján indokolná a befogadást és az érdemi vizsgálatot. Az indítványban felvetett

érvek, indokolások az eljáró bíróságok tényállás megállapítását, az alkalmazandó jog megválasztására vonatkozó tevékenységét, jogértelmezését, bizonyíték-értékelését vitatják, ezek vizsgálatára viszont – a fentiek szerint – az alkotmánybírói eljárásban nincs lehetőség. Az eljáró bíróságok a bizonyítékok értékelése alapján megállapították az ügy tényállását, a tényállás és az alkalmazandó jogszabályok egybevetésével meghozták döntéseiket, amelyekben álláspontjukat tételesen kifejtették és indokolták. Az pedig, hogy ez az indítványozók elvesztességét eredményezte, önmagában nem követeli meg az Alkotmánybíróság beavatkozását.

- [17] Az Alkotmánybíróság végezetül rámutat arra, hogy az ingatlan jogi státuszának rendezése, a művelési ág megváltoztatásának kezdeményezése a Kktv. vonatkozó szabályai alapján az ingatlan mindenkori tulajdonosának joga és lehetősége.
- [18] Az indítványozók kezdeményezték azt is, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, ügyükkel összefüggésben mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség áll fenn. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozóknak az Abtv. 46. § (1) bekezdése alapján mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállásának megállapítására irányuló kezdeményezési lehetősége nincs. Az Alkotmánybíróságnak – hivatalból eljárva – van ugyan lehetősége mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára, azonban jelen ügyben a testület ezt nem látta indokoltnak.
- [19] 5. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján megállapította, hogy az indítvány részben nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételeknek, részben nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt törvényi feltételeknek, ezért azt – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2018. január 16.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörchneré dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírói ügyszám: IV/2111/2016.

